

18 juni 2017 (Avondmaal en dankzegging)

IK GELOOF DE VERGEVING VAN ZONDEN

Bijbellezingen: Lukas 24, vers 44-49; Handelingen 2, vers 37-39 en Handelingen 10, vers 33b-44

De 'vergeving van zonden' is het hart van ons geloof. Het is het Evangelie in een notendop, Je hoort het tijdens een Avondmaalsviering: 'het brood dat wij breken is de gemeenschap met het lichaam van Christus. Neem, eet, gedenk en geloof dat het kostbare lichaam van onze Here Jezus Christus is verbroken... *tot een volkomen verzoening van al onze zonden.*' En zo ook bij de wijn: 'neem, drink allen daaruit, gedenk en geloof dat het kostbaar bloed van onze Here Jezus Christus is vergoten... *tot een volkomen verzoening van al onze zonden.*' De verzoening, de vergiving van onze zonden, door de Heere Jezus. Dat is het hart van ons geloof. Daar is dan ook alles van het Avondmaal op gericht. U en ik vieren in het Avondmaal dat onze zonden zijn vergeven.

Met deze boodschap heeft de Here Jezus, na Zijn opstanding, Zijn leerlingen ook op weg gestuurd. Wat moesten de leerlingen nu over Hem gaan vertellen, nu ze drie jaar met Hem zijn opgetrokken? Zijn wonderen? Zijn wijze lessen? Jezus zegt: 'er moet in Mijn Naam bekering en *vergeving van zonden* verkondigd worden! (Lukas 24:47)'

En zo gebeurde het. De discipelen bleven een aantal dagen in Jeruzalem in afwachting van de komst van de Heilige Geest. En als de Heilige Geest dan komt, in tekenen van het geluid van een geweldige windvlaag en van vuur..., het eerste wat de leerlingen doen, dat was: precies dit verkondigen! Petrus vertelt de joden in Jeruzalem over Jezus – zijn beroemde toespraak op de Pinksterdag – en als de mensen in Jeruzalem dan onder de indruk zijn, verslagen zijn omdat zij horen dat zij de Zoon van God hebben vermoord...en niet weten wat zij nu moeten doen..., dan zegt Petrus: 'bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus... *tot vergiving van de zonden...* en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen (Handelingen 2,28)'. Petrus verkondigt precies wat zijn Meester hem had opgedragen te verkondigen.

Ook als Petrus later op pad is gestuurd en voor het eerst in zijn leven het huis van een heiden binnengaat – omdat de Heilige Geest hem daartoe heeft opgeroepen in een visioen – als Petrus in het huis van de Romeinse hoofdman Cornelius zijn eerste preek tot de heidenen houdt, dan beprekt hij weer hetzelfde thema: ...'van Hem (Jezus) getuigen al de profeten dat ieder die in Hem gelooft, *vergeving van zonden ontvangen zal door Zijn Naam* (Handelingen 10, 42-43)'

Ik vind het dan ook heel mooi dat de Apostolische Geloofsbelijdenis, waarmee wij elke zondag ons geloof belijden precies deze kern benoemt en belijdt: 'de vergiving van de zonden'. Er had in de geloofsbelijdenis ook zoiets kunnen staan als: 'wij belijden door Jezus gered te zijn'. Of: wij belijden geloof, hoop en liefde te mogen ontvangen in Zijn Naam'. Of: 'door Zijn kracht leven wij'. Maar nee, er staat heel eenvoudig en kort: 'ik geloof de vergiving van de zonden'. Want dat is de kern.

Maar waar ik dan zo tegenaan loop hè, dat is dat in het dagelijks leven die vergiving van zonden eigenlijk helemaal niet zo speelt: als je morgen weer naar je werk gaat, of op een andere manier mensen ontmoet..., dan is de kans groot dat het merendeel van die mensen helemaal niets met die boodschap van 'vergeving van zonden' kunnen. Ze lachen je dan meestal niet gelijk uit, nee, 'ik vind het mooi dat je zoveel steun uit je geloof haalt', zo wordt er wel eens gezegd... maar 'vergeving van zonden', wat moeten ze daarmee? ... Vaak lijkt het geschenk van de vergiving op een cadeau waarom niet is gevraagd. . Luther die kon het 500 jaar

geleden nog als de grootste omwenteling in zijn leven ervaren, dat God hem zijn zonden wilde vergeven en dat hij uit genade bij God mocht horen... Echt zoals die joodse mensen in Handelingen 2: ze werden diep in het hart geraakt, hun hart werd doorboord zo staat er, ze konden bijna geen adem meer halen... en toen sprak Petrus tot hen het verlossende woord: bekeer je en je zult *vergeving van zonden* ontvangen!.... Maar anno 2017: wie verlangt er nog naar het geschenk van de vergiving van zonden? Heel fijn als christenen je vertellen via posters en persoonlijke gesprekken dat Jezus je zonden wilt vergeven... het zijn warme mensen die christenen... en het zijn goedbedoelde woorden..., maar waarom heb ik dat nodig?

Nou, hierover wil ik met u nadenken, nu wij het Avondmaal hebben gevierd. Wat betekent die 'vergeving van zonden' nu?

Eerst maar dat woord 'zonde' en dan komt de 'vergeving' daarna wel aan de orde.

'Zonde' is een door en door Bijbels woord. Buiten de wereld van het geloof kom je het woord 'zonde' nauwelijks tegen. Ja, dat iemand zijn smartphone in het water laat vallen, dat is zonde. En dat de formatiegesprekken nu al voor de tweede keer zijn vastgelopen, dat is ook behoorlijk zonde. De letterlijke betekenis van het woord 'zonde' is *'het doel missen*. Maar het woord 'zonde' is dieper. 'Zonde' staat in de Bijbel altijd *in relatie tot God*. Het gaat in de Bijbel altijd over zonde *tegenover God*. Zonde is altijd: 'zonde ten opzichte van God'. Zonde is 'het doel missen', maar wel een specifiek doel. Namelijk: God dienen en liefhebben boven alles, met heel mijn hart, met heel mijn ziel en al mijn kracht. Natuurlijk zijn er ook zonden ten opzichte van je medemens: liegen, bedriegen, stelen, doden, noem maar op..., en kun je ook spreken over zonden tegenover de rest van de schepping, de dieren bijvoorbeeld... maar ook dat zijn allemaal zonden tegenover God. Het gaat dan namelijk om het kwaaddoen tegen schepselen *van God*. Zoals Jezus zei: 'wie dat voor een van Mijn minste broeders heeft gedaan, heeft dat *voor Mij* gedaan'. Het gaat bij het woord 'zonde' dus altijd om zonde *tegenover God*.

Om deze reden is het woord 'zonde' ook zo'n lastig woord geworden in onze samenleving. In de tijd van Luther – 500 jaar geleden - geloofde zo ongeveer iedereen wel in God. In heel de maatschappij van toen was het besef van Gods bestaan aanwezig. En daardoor was ook het besef van zonde aanwezig. Maar nu is er in onze samenleving een wijdverbreide twijfel aan het bestaan van God. Ja, 'er is wel iets', maar wat? En daarom kan je het woord 'zonde' ook niet zomaar meer in de mond nemen tegenover je niet-christelijke buurman, zonder heel wat uit te moeten leggen. Daarom is het ook niet zo'n heilzame weg om een niet-christen eerst van zijn of haar zonde te overtuigen, om hem of haar eerst een zondeprobleem aan te praten om de persoon vervolgens tot het geloof in Jezus te brengen..., want als hij of zij niet gelooft in God, hoe kan hij of zij zich dan schuldig voelen tegenover deze God voor zijn of haar zonden?

'Zonde' is een geloofswoord. In het dagelijks leven spreken wij daarom meestal niet over 'zonden', want zonde, is altijd *zonde tegenover God*.

Maar daarmee wordt gelijk ook de diepte van de zond duidelijk. Zonde betekent: die relatie *met God* is door ons kapot gegaan. Die relatie *met God* is aangetast. Zo diep verworpen.

Paulus spreekt zelfs in zijn leerstellige Romeinenbrief over '*vijandschap* ten opzichte van God'. Opstand, vijandschap! Nee, niet alle mensen die niet in God geloven, hebben allemaal letterlijk God de oorlog verklaard. Niet alle ongelovigen zijn fervente atheïsten die altijd zo nodig tegen het geloof moeten schoppen. Nee, er zijn ook mensen die oprecht zeggen wel te willen geloven in God, maar het gewoon niet kunnen. Het zijn niet allemaal woeste rebellen tegenover God, zo zwart is het allemaal niet. De Bijbel

schetst ons alleen de grote lijnen van hoe het met deze wereld staat gesteld. En de Bijbel zegt: *ten diepste staat de mensheid in vijandschap ten opzichte van God*. De mens – wij allemaal bij elkaar – de mens wil ten diepste niet dat God de Koning is over de wereld. Wij willen niet iemand boven ons hebben, die alle eer en liefde waard is. Wij willen ons vertrouwen niet aan Hem geven. Daar ging het al mis bij de eerste mens: Adam en Eva vertellen ons niet de zonde dat je niet stiekem ergens een hapje van mag nemen. Adam en Eva leggen de kern van de zonde bloot: niet God de plaats geven, waar Hij recht op heeft. Niet God de liefde en het vertrouwen geven, die Hij als almachtig Schepper en hemelse Vader waard is. ... En zo is de wereld van God afgedwaald: in opstand tegen God gekomen..., of God gewoon steeds meer vergeten..., de een bestrijdt het geloof in de God van Israël met zijn hele hart..., de ander stelt kritische vragen... en een derde bevindt zich in een situatie waarin hij nog nooit van deze God heeft gehoord... Nou, dat is de situatie van onze wereld.

En God... God is diep gekrenkt door onze zonde. God reageert. Hij is woedend als een koning die zijn gezag besmeurd ziet worden. ... Hij schreeuwt het uit als een in de steek gelaten partner. ... Hij huilt als een losgelaten vader. Allemaal Bijbelse beelden van Gods reactie op onze zonde. De diepte van de zonde leer je alleen kennen, als je God leert kennen als hemelse Vader, als Koning, als Schepper van je leven, als de allerhoogste Heer, als de Vader van Jezus Christus.

Maar als je Hem zo hebt leren kennen..., dan begrijp je ook wat een geweldig wonder het is om te mogen geloven in de vergeving van zonden... en om dat te mogen vieren met het Avondmaal. Wij vieren met het Avondmaal dat de intens verdrietige en teleurgestelde Vader met Zijn armen wijd open staat. ... Wij vieren met het Avondmaal dat de in de steek gelaten en diep gekrenkte Partner voorgoed met Zijn geliefde weer verder wil gaan. ... Wij vieren met het Avondmaal dat de Koning al Zijn woede loslaat... en de zorg en verantwoordelijkheid over ons opnieuw opneemt om ons in Zijn liefde en macht voor altijd te beschermen. ... Wat een geweldige God hebben wij...! Een God Die vergeeft!

Ik geloof in de vergeving van zonden. Dat is de kern. Hebben wij in de kerk nu niet een heel negatief beeld van de mens, door tot in de geloofsbelijdenis toe zelfs de vergeving van zonden centraal te stellen? Altijd weer die zonden, waar over gesproken moet worden.... Nu, ik denk het niet. Er zijn wel momenten in de kerkgeschiedenis aan te wijzen, waarop er inderdaad niet zo heel positief over de mens werd of wordt gesproken, waarop vanaf de kansel zo ongeveer de algemene slechtheid van de mens leek te worden geleerd..., maar de Bijbel laat juist ook zien hoeveel goeds God ook in mensen heeft gegeven, zowel in gelovige als niet-gelovigen mensen. En daarom mag je God danken voor al dat prachtige vrijwilligerswerk dat ook door niet-christenen wordt gedaan. Je mag God danken voor die regeringsleiders die verantwoordelijkheid nemen en niet in de valkuil stappen om zichzelf te verrijken. Je mag God danken voor die hulp van je niet-christelijke buurvrouw, of de zorgvuldigheid en persoonlijke aandacht van die baliemedewerker. Allemaal cadeautjes van God. Werk van Gods Geest!

God spreekt niet zo negatief over de mens. Maar God wijst ons wel duidelijk op de zonde. Je zou ons misschien kunnen vergelijken met een paar zilveren theelepeltjes. (X) Eerlijk is eerlijk: wat zijn die theelepeltjes in de loop der tijd vies geworden. En dat niet doordat zij zoveel dingen hebben meegemaakt en waar zij slachtoffer van zijn, nee, de Bijbel legt de vinger op de zere plek: het zijn de keuzen die wij mensen zelf hebben gemaakt. Ja, er zijn ook nog wel mooie plekjes op de theelepeltjes te zien, maar alles bij elkaar: wat zijn ze allemaal vies geworden! Zwart geworden theelepeltjes. Maar aan de andere kant: het zijn en blijven kostbare *zilveren* theelepeltjes. Kunstig gemaakt. Handgemaakt door God. Van zoveel waarde. Door de

vuiligheid heeft het theelepeltje zijn waarde niet verloren. Nee, het is alleen zo intens jammer dat de waarde soms zo weinig zichtbaar is. Maar de Schepper, die Zijn schepselen zo kunstzinnig en met liefde heeft geschapen wil daarom zo graag al die vuiligheid van ons wegnemen... wegdragen... tot op het kruis van Golgotha. *Tot een volkomen verzoening van al onze zonden*.

Het christelijk geloof heeft geen negatieve mensvisie. Dat gepreek over de zonde hoeft je niet depressief te maken. Want je hebt als mens je waarde voor God niet verloren! Wij hebben alleen die reiniging nodig. Die heilzame redding door Jezus. Bekering tot vergeving van zonden, zoals Petrus van Zijn Meester opgedragen kreeg om te vertellen.

Eigenlijk is het christelijk geloof juist heel heilzaam, want: de mens wordt serieus genomen! Wij worden niet ontoerekeningsvatbaar verklaard. Al het kwaad in de wereld wordt niet onder het tapijt gepoetst met argumenten als 'ja, het zijn de omstandigheden geweest die... Nee, onze verantwoordelijkheid wordt niet van ons afgenomen. God neemt ons volkomen serieus! Maar Hij geeft ons niet alleen alle verantwoordelijkheid..., Hij geeft ons ook Zijn liefde. Onbegrijpelijke liefde.

Ik geloof de vergeving van zonden. Wat een prachtige boodschap om straks de week mee in te nemen! Vergeving van zonden, dat betekent niet: 'morgen weer met een schone lei beginnen en dan maar weer hopen op Gods vergeving.' Nee, Gods vergeving is *definitief*. Voor eens en voor altijd. Die vergeving die wij vandaag hebben herdacht – Jezus' offer voor onze zonden – heeft niet alleen betrekking op de schuld van gisteren en vandaag. Wij mogen ook morgen uit Gods vergeving leven. En ook overmorgen. Op Golgotha klonk Jezus' schreeuw, van God verlaten, toen stierf voor al onze zonden. Maar in de graftuin klonk Gods definitieve 'ja', toen Hij Jezus opwekte uit de dood: God maakte een nieuw begin. Een totaal nieuw begin! Wij mogen leven van Gods vergeving, van Gods genade. Wij mogen leven ons bewegen in de ruimte van Gods liefde. Wij mogen ons leven leiden onder Gods bescherming. Want de zonde... de duivel.. en de dood... zij hebben allen hun zeggenschap verloren. Er staat voor wie in Jezus gelooft niets meer tussen God in. Ondanks onze zonden van vandaag en ons falen van morgen, mogen wij toch vol vertrouwen zeggen: er staat niets meer tussen God en ons in!

Ik hoop dat die vergeving van God ons hele leven zal kleuren. Want het geloof in Gods vergeving, dat moet niet alleen bij woorden blijven, door elke zondag de geloofsbelijdenis op te zeggen. Gods vergeving moet geloofd en *geleefd* worden. ... Blijkt uit uw en mijn leven hoe kostbaar ik die vergeving van God vind? Zet die kostbare vergeving en die diepe liefde van God mij ertoe aan om met dezelfde bewogenheid naar mijn medemensen te kijken? Ook naar diegenen die het misschien in mensenogen totaal niet hebben verdiend?

Vergeven, dat doe je niet zomaar. In sommige gevallen kan het ook niet. Dan moet er eerst nog heel wat aan psychische schade uit de weg geruimd worden. Maar: *hoe dierbaar is die vergevende liefde, die liefdevolle vergeving mij? Heeft die dankbaarheid hiervoor mijn hele leven doortrokken?*

Ik geloof in de vergeving van zonden. De taak van de kerk is om dit geloof vast te houden en te verkondigen. Dit is haar kerntaak. Al die andere dingen die wij doen, die kunnen andere mensen soms nog beter dan wij. Maar dat geloof in de vergeving van zonden, daarmee is alles gezegd: onze verantwoordelijkheid ten opzichte van God. Maar ook Gods diepe liefde voor ons. Liefde die wij vandaag mochten vieren en morgen de wereld in mogen nemen. Liefde voor zwart geworden theelepeltjes, die vandaag weer zijn opgepoetst en mogen blinken, tot vreugde van hun Maker.